

ановници, съветници, управители, придворни лакатели и разглезени господарски роднини, или рости планинци, овчари и дървари! Нали всички о разбираха и се възхищаваха от песните му? Но вед като владетелят си излезе, Орфей се замисли го достраша. За пръв път в живота си той се мути. Защо владетелят го попита дали няма да ма нужда от нещо — ако иска да се поупражни апример? Защо ще трябва да се упражнява, коато всичко му е толкова ясно, лесно и обикноено! Ще свири каквото е на сърцето му, ще свири акто го е сложил вече в съзнанието си, ще свири ъй както е свирил до сега — леко и безпогрешно.

И макар че си се успокояваше, Орфей чакаше ова излизане пред най-отбраната столична публика с трепет и смут. Смущаваше го туй дето не наеше като какво ще бъде. Какви ли ще да са и ората? Кои ли ще са? Дали знаят да свирят и али някой от тях не би му излязъл насреща?

И ето уреченият ден дойде. Привечер пред атата на неговия дворец спря хубава кола, зарегната с четири едри кестеняви коне. Придворен прислужник му обади, че владетелят го викал в зореца си и че му поръчал да си вземе и свирата. Сетне, когато Орфей се качил в колата, прислужникът му се похвалил като на близък свой човек, че голямата зала била пълна с най-отбрана публика и че всички с голямо нетърпение чакали само него, Орфея. Ти не се страхувай от тях, защото прислужникът, всички те са много прости и гупави. Нищо не разбират, и само се преструват, и го знаеш.

Този истински другарски съвет възвърна смелостта на Орфея. Но когато влезе в голямата зала в централния дворец, той все пак политна от смутение. Не го смути толкова отбраната публика,